

UNITÁRIUS ÉLET

VII. ÉVFOLYAM 4. SZÁM

1953. DECEMBER HÓ

Karácsony.

Karácsony a béke ünnepe. Születésnapja annak az eszményi embernek, aki azzal a küldetéssel jött a világra, hogy békét hozzon az emberiségnek. A keresztény világ legáhitatosabb ünnepe, mert az emberi szív semmire se vágyik annyira, mint a békességre. Isten az embert nem gyűlöletre, hanem szeretetre, nem háborúra, hanem békességre teremtette.

Közel kétezer esztendeje annak, hogy az Úr Jézus az emberiségnek a békességet meghirdette. Közel két ezer esztendeje, hogy az angyalok éneke a betlehemi mezők fölött elhangzott: „Dicsőség a magasságos mennyeiben az Istennek, és a földön békesség és az emberekhez jóakarát.” (Luk. II. 14.) És még ma sincs békesség a földön az emberek között. Fájdó érzéssel gondolunk Jeremiásnak népe félrevezetői ellen emelt panaszos vádjára: „Hazugsággal gyógyítgatják az én népem leányainak romlását mondván: „Békesség, békesség és nincs békesség.” (Jer. VI. 14.) Eszünkbe jutnak Ezekiel kemény szavai, melyekkel a hamis prófétákat korholta: „Eláltatták az én népemet, mondván: béke! Holott nincsen béke; és ha a nép falat épít, imé ők bemázolják azt mázzal.” (Ez. X. III. 10.)

Van az angyalok karácsonyi üzenetének egy ilyen értelmezése is, „Békesség a földön a jóakarátú embereknek”. Ez azt jelenti, hogy a békesség áldása csak a jóakarátú embereknek adatik meg. Valóban — úgy látszik, — csak egy kicsi jóakarát kellene ma ahhoz, hogy szívünk békevággya teljesedésbe menjen. Csakhogy éppen ez a kicsi jóakarát szokott hiányozni azokból, kiknek szíve hatalomra s mások fölött való uralkodásra vágyik. Az ilyen emberekről mondja Pál apostol: „A békesség útját nem ismerik”. (Rom. III. 17.)

„Békesség, békesség és nincs békesség”. A mi nemzedékünknek aligha volt eddig igazi oka karácsonyi békét ünnepelni. Fegyveres, vagy hideg háborúskodással telt csaknem egész élete. Nincs béke! De vannak — hála Istennek — békességre igyekező emberek, kiket Jézus Isten fiainak mond. Ezért ma nekünk is lehet és kell is karácsonyt ünnepelni és pedig oly módon, hogy mi is a békességre igyekezők soraiba állunk; ha Pál apostol buzdítására mi is azokra törekszünk, „amik a békességre és az egymás épülésére való”. Kezdjük el családi körünkben, aztán folytassuk munkahelyünkön, hivatásunk mezején, a társadalmi életben, mindenütt, ahol emberekkel érintkezünk. S így már ez által is bennünk, általunk és körülöttünk egy kicsit békésebb lesz ez a békétlen világ!

ÁHÍTAT.

Az egész nép öröme.

Lk. II. 10–11.

„Ne féljete, mert imé hirdetek néktek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz.

Mert született néktek ma a Megtartó.”

Az örömnél milyen boldog, határtalan áradata ömlik ki ebből az igéből és jótékonyan terül rá a lelki világra!

Mert, ha valaki már veszendőben van, azt semmivel sem lehet úgy megörvendeztetni, mint a megtartással.

Volt az embernek máskor is öröme. Volt úgy, hogy örvendett egyszer az egyik, máskor a másik. Volt úgy, hogy örvendett egyszerre a család, vagy a falu. Volt az is, hogy egyszerre volt öröme az egész városnak, vagy örvendett az egész ország. De ennyi öröm egyszerre!? Ehhez még csak hasonló sem volt soha. Mert most egyszerre örvendett az egész nép.

Minek örvendett?

Bár soha se tette volna fel az ember magának ezt a kérdést? Csak vette volna egyszerűen tudomásul mindazt, ami történt. Csak adta volna át magát az ártatlan öröm tiszta boldogságának és ne teologizált volna soha afelett, ami akkor történt.

Mert az egyszerű születés tényét a századok során olyan misztikus gomolyaggá duzzasztotta a keresztény teológiai tudomány, hogy ma már életre-halálra szemben áll egymással a kétféle meggyőződés, melyek közül az egyik arra esküszik, hogy akkor, az első karácsony éjszakáján az Isten született meg ember alakjában; a másik szerint semmi különös nem történt, csak eggyel több lett a földön az ember. Az egyik megszólaltatja az ég harsonáit. Angyalok kara veri fel az éj csendjét. Mint valami ezüst csengők csilingelnek a csillagok. Újjong örömeiben a mindenség.

Kedves Híveim a közelben és a távolban! Karácsony egyben a szeretet ünnepe is. Születésnapja annak az embernek, aki azzal a küldetéssel jött a világra, hogy az embereket a békés és boldog együttélés titkára tanítsa. Karácsonykor szívünk melegebben dobog. Áldó imádsággal gondolunk szeretteinkre, különösen azokra, akikről távol, elszakítva élünk, élőkre és halottakra. Mint a Magyarországon élő unitárius híveknek gondban és Isten előtt való felelősségben első lelkipásztora, szent karácsony napján áldó imádsággal gondolok mindnyájatokra: „A békességnek Istene legyen mindnyáján ti veletek Amen”. (Rom. XV. 33.)

Dr. Csiki Gábor
püspöki helynök

mert emberi formába inkarnálódott az Isten. A másik letörüli az éjszaka misztikus képeit és a jászol mellett a szegénység szűkös örömeivel köszönti a gyermeket. Hiszen akkor még senki sem tudhatta róla, hogy valóra válik-e minden, amit felőle jóstak korábbi századok álomlátói, böles jóvendőmondói.

A haladó szellemű ember, a modern szabadelvű keresztény világ s általában mindazok, akiket nem kötnek az orthodoxia dogmái, az egész emberiségfejlődés forduló pontjának, a lelki evolúció örök kovásának ismerte meg az első karácsony éjszakáját. Jézus megjelenése, rövid földi működése új irányt adott az emberi tökéletesedésnek. Amit az ember addig csak ösztönösen sejtett, most egyszerre nyilvánvalóvá lett. Azóta tudjuk, hogy a fejlődés rendjén milyenné kell legyen egykor az ember. Nem én, vagy te. Nem ez, vagy az a társadalmi osztály. Nem egyik, vagy másik faj, vagy nemzet. Nem ez, vagy az a világrész, hanem az ember. Minden ember!

Ki tudná felmérni az ókori kutató örömét, mely lelkéből a Niagara energiájával tör fel és egy boldog „Heuréká“-ban sikolt bele a világba?! Ki írhatná le a vándor lelkének felujjongását, mikor hosszú éveken át tartó bujdosása, sziklák és vad rengetegek ezer akadályával való küszködése után a hajnali fényben a hegy ormáról, a távoli láthatár szélén, feltűnik előtte a keresett, a cél! Talán még az örökkévalóság is kevés, hogy felmérje azt a pillanatot, mely az anyaság vágyát üdvösséggé teszi, mikor szíve alatt megdobban a beteljesülést jelentő másik szív.

Nos! Valami ehhez hasonló a karácsonyi éjszaka története, jelentősége és öröme. József és Mária átéli az első gyermek érkezésének minden boldogságát. A beígért és megérkezett kis élet beragyogja az istálló szegénységét. A szabadulást sóvárgó világ felsóhajt, mert ösztöne megsejti, hogy határtalan szenvedéseire közeledik már a vég. Egy porszemnyi gyermek-lélekben megveti ágyát a szellemi erő, mely aztán 30 év múlva a pusztai meditációban egy ember ábrázatán felragyogtatja a láthatatlan Isten arcát. Megkezdődik és egyben el is dől a harc az emberért. A fizikai és a szellemi világ testvéri ölelkezéséből diadalmasan kerül ki az Isten teremtkori legszébb álma, a golgothás ember, kiben Isten győzött.

Nekünk azért a légszentebb ünnepünk a Karácsony, mert ennek az embernek az ígéretét látjuk beteljesedni benne. A soha sem csüggedő, mindig derűs lelkű, a könnyeiben is mosolygó, az akadályok felett győzedelmeskedő, s még a kereszten is imádkozó ember megszületése, bizony az egész népnek öröme ma is. Megjelenése fény; élete evangélium, követése üdvösség, követői számára. Ennek az öröميزenetnek meleg hangján köszönök ne hozzád Jézus születési ünnepén Unitárius Testvérem! Békesség neked és a tiednek. A karácsonyi gyermek tiszta emberi vonásait keresi mindannyiunk lelkén az Isten, aki Jézusban megmutatta a világnak az embert. És az embernek ma sem lehet nagyobb gondja annál, vajjon a jézusi vonások áldott barázdáit nem mosta-e el rajta az idő, nem takarta el a gond, vagy nem rútította el az önzés?

Lelked szépségét add hozzá az egyetemes emberi élet szépségéhez, szíved nyugalmát, életed békéjét add a világ nyugalmaéhoz, az ember békéjéhez, szellemi erőid fényét tedd oda, hogy gazdagodjék vele a világosság. Áradjon szét az öröm az egész világon és hirdesse, hogy megszületett a magát megtartó ember. Ámen.

Pethő István

Horváth János

Kossuth díjas akadémikus

Dávid Ferencről és Heltai Gáspárról.

Horváth Jánosnak a kiváló irodalomtörténésznek több mint 500 oldalas nagy monográfiája látott napvilágot a közelmúltban a Mohács utáni magyar irodalomról. „A reformáció jegyében” címmel.

A jeles mű: „Erdély és a szentháromságtagadó irány” című fejezetében részletes elemzést ad egyháztörténelmünk nagyjairól: Dávid Ferencről és Heltai Gáspárról, valamint a nyomdokaikat követőkről is. — A könyv természetesen elsősorban — irodalomtörténeti szempontok csoportosításával helyezi a méltányoló bírálat mérlegére egyházunk kimagasló férfainak történelmi küldetésű szerepét. Szerzőnek unitárius multunk általános kultúrtörténeti jelentőségét is érintő megállapításai azonban, jóleső érzéssel tölthetik el a hitbéli utódok lelkét, s válhatnak serkentő, cselekvő erővé egyházunk jövőjét formáló fáradozásaikban.

Az alábbiakban néhány vázlatos szemelvényt közlünk a kiváló irodalomtörténeti munkából.

„Dávid Ferenc írja — többek között Horváth János, — a XVI. század legsajátosabb s egyik legérdekesebb fia. Megítélését azonban felekezeti és világnézeti tekintetek bonyolítják. — Azon felekezetek, melyeken túlhaladt, hajlandók benne pusztán racionalistát látni, saját felekezete a reformáció beteljesedését magasztalja benne, az érazmista humanizmus, a felvilágosodás és szabadgondolkodás régibb és újabb hívei a XVII. század legmodernebb jelenségének becsülik. — Szép lendülettel tesz vallást az ő hite mellett, nyugodt lélekkel vállal zúgolódást és káromlást s Isten bocsánatát kéri üldözőinek. Mondhatni minden újabb lépését mások nyomán tette meg, igaz erőszaknak nem engedve, sőt annak végeredményben egész a vértanúságig ellenállva. Engedékenyebb volt másoknál: érvektől engedte magát meggyőzni s volt képessége érvekkel másokat meggyőzni.”

Heltai Gáspárról a következőket olvashatjuk Horváth könyvében: „Dávidot valóságos tábor követte: Basilius István, Császmái István, Gyulai Pál, Enyedi György, Sztárai Miklós, Szegedi Lajos, Tordai Máté, Karádi Pál, Válaszúti György, Alvinczi György, Bogáti Fazekas Miklós és mások, csupa emlékezetes név. De irodalmi szempontból valamennyiöknek, Dávidnak is föléje emelkedett, Heltai Gáspár.

Ő előtte az erdélyi magyarságnak sem sajtója, sem protestáns irodalma nem volt. — Vallásos művei csoportjában legnagyobb arányú vállalkozása volt néhány munkatársával közösen készített kis híján beteljesedett biblia fordítása. — Mint írónak kétségtől a „Száz fabula” című a legfigyelemreméltóbb műve. Maguk a fabulák kedves, érdekes olvasmányok. Megnyilatkozik benne a protestáns prédikátorok erkölcsi felfogása a világ dolgairól, különösen pedig a társadalmi egyenlőtlenségről. A társadalmi ellentétek: gazdag és szegény, tanult és tanulatlan ember viszonya, jogai, kötelességei, sokat foglalkoztatják. A dúsok, — amint ő nevezi, — nem igen rokonszenvesek előtte. Da majd elérkezik a büntetés. „Gondolj vissza csak negyven esztendőtlől fogva (Mohács után) hova lőttek el és hova lesznek napoként a nagy embermarók, az igen nagy urak

és az egyéb magabizók. Ugy tetszik, hogy minden fiesőségük a porban fekszik." — idézi Horváth Heltait.

A „Száz fabula” — írja Horváth, nemcsak kor és műveltségtörténeti szempontból tanulságos, hanem a maiaknak is kedves, érdekes, szórakoztató olvasmány. Azzá Heltai egyénisége teszi, mely különösen előadási modorában és stílusában jut kifejezésre. — Amit változtat az eredetijén az jóformán mind művészi értékű s leginkább abban áll, hogy az egyszerű elbeszélés helyére dramatizált cselekvést állít. — A „Száz fabula” szerzőjét irodalomtörténetünk a világi elbeszélő próza első kiváló képviselőjének, csaknem megalapítójaként ismeri és méltatja — állapítja meg Heltairól az illusztris szerző.

Horváth János nagyjelentőségű munkáját a kritika nagy elismeréssel fogadta és méltatta. Tolnay Gábor egyetemi professzor mindössze azt tudja be a könyv fogyatékoságául, hogy abból nem bontakozik ki megfelelően *Szkárosi-Horváth, Heltai és Dávid Ferenc harcok antifeudalizmusa*.

Servet Mihály emlékezete egyházunkban.

Egyházunk az évi rendes közgyűlés alkalmával hódolt *Servet Mihály* halhatatlan szelleme előtt. — Október 24-én Koháry utcai templomunkban *R. Filep Imre* budapesti lelkész tartott nagyhatású előadást a „Servet pör és következményei” címen. — 25-én *dr. Csiki Gábor* püspöki helynök méltatta mélyen járó előadás keretében Servet reformatori jelentőségét. — 26-án a Hőgyes Endre utcai templomban *Ferencz József*, a budapesti egyházközség gondnoka, az újabb kutatások eredményeire támaszkodó értékes előadásában saját-szerűen új megvilágításba helyezte Servet befolyását Dávid Ferencre. — Az előadást megelőzően Szász János debreceni lelkész nagy szakértelemre valló rendezésében értékes könyv és képiállítás nyílt meg a templom gyülekezeti termében Servet relikviákból. A kiállítást *dr. Csiki Gábor*, püspöki helynök nyitotta meg, majd Szász János széles távlatú előadásban mutatta be a kiállítás anyagát, — a szép számú közönségnek. A templomi ünnep során került bemutatásra H. V. *Sekrotter* svájci író Servet drámájának záró jelenete, amelyben: *Bencze Márton, Györfi István, Huszti János, Miklós Károly, Pethő István* és *Szolga Ferenc* a főszerepek alakítói, eleven színekkel jelenítették meg Kálvin János és Servet Mihály történelmi jelentőségű drámai összeütközésének körülményeit, amelyek azután a genfi máglyahalálban jutottak tragikus végkifejlődéshez.

Hőgyes Endre u. templomunkban a novemberi evangelizáció során *dr. Zsakó István* ny. kórház-igazgató-főorvos afia tartott értékes előadást, Servet Mihályról, a modern orvostudomány úttörőjéről.

Dr. Rusznyák István, a Magyar Tudományos Akadémia elnöke levelet intézett *dr. Csiki Gábor* püspöki helynökhöz, megköszönve, hogy felhívta az Akadémia figyelmét Servet Mihály halálának 400. évfordulójára. Az Akadémia elnökségének javaslata alapján az orvosi egyetemeken és az orvosi folyóiratokban, is megemlékeztek Servetről a kisvérkeringés felfedezőjéről.

F É N Y K E R E S Ő

Szász Jánosné misztérium-játéka 4 képben

„Hogy valamely művészi alkotás miképpen alakul ki, miként dolgoznak nagyrészt tudatalatti erők, az mindig rejtélyes és az íróra nézve is nagyrészt titok marad” — mondja a Martinovics előszavában Bánffy Miklós. Nos, ilyen rejtélyes számunkra ennek a maga nemében párját ritkító művészi alkotásnak keletkezése — fiatal tudós debreceni papunk mégfiatalabb feleségének tollából. A huszonegynehány gépelt oldalnyi misztérium-játék négy képből és igazán congeniális prologusból és epilógusból áll.

Dávid Ferenc, a „Fénykereső” a prologus prometheuszi mondavilágából kiemelkedve — a játék négy képében négy fronton küzd — diadalt arat, majd elbukik, mint minden fénykereső, kit sötétség övez.

...„pedig sötétségben járva fényt, világot szomjazom.

Körülöttem ezer láng van, fényes, díszes sziporka de az ami melegítene, azt nem lelném fel soha!”

Az első képben még csak a fojtó levegőben izzik, lappang a tragédia, midőn egyik megalkuvó prédikátor társa figyelmezteti Dávidot a föltétlen fénykeresés veszélyére: Most csak a „hátha mégis úgy lehetne” emberekkel küzd.

A második képben még Blandratával vállvetve érvel és győz az egyetlen méltó ellenfél — Méliusz ellen. — A harmadik kép bevezető monológját már az örökkévaló Dávid Ferenc mondja — kinek immáron nemcsak Blandrata ellenfele, de ellenségévé vált felesége is. — Itt ütközik meg a hit fényét és éltető melegét kereső hős — a fényt csillogó pompában kereső feleséggel — s itt válik a játék tragédiává. A negyedik kép a dévai vár börtönében sanyalódó Dávid Ferenc. — A test megtört, de a börtöncella sötétsége nem tudja elnyelni az örök fényt, mely tovább lobog — Gergely bá' — a nép — és Enyedi György — az utód lelkében.

Nyelve szép, gazdag, mindenüttl méltó kifejezője a Gondolatnak. Verselése kiforrott. Szerző mestere a formának, mégis mondanivalójának lényege kedvéért itt-ott engedményeket tesz a forma rovására. A ritmus változása egy-egy hosszabb monológban kétségtelenül próbára teszi az előadó versmondó készségét. Szerzőt sajnos befolyásolta az a tudat, hogy művét nem színpadon mutatják be, hanem — mint a debreceni ősbemutató is — templomban.

A műfajt illetőleg, történeti őst a kollégiumi iskoladramákban kell keresnünk. Tudjuk, hogy ezekben is fordult elő zenei betétszám. (Billisits Márton: Bakhus 1765 stb.) De míg iskoladramáink szinte kivétel nélkül dilettáns munkák, a Fénykeresőt csupán a szó madáchi értelmében illetheti e jelző.

Lapunk terjedelme nem engedi meg a részletesebb ismertetést, ezért befejezésül csak ennyit: „nagy dolog ilyen darabot írni és hős dolog néman viselni mostoha sorsát”. *Dr. Jakab Jenő*

Albert Schweitzer a nagynevű teológiai író és orvos, aki kórházat is alapított Egyenlítői-Afrikában, elnyerte az 1952-es Nobel Békédíjat.

Dr. Jakab Dezső orvos és *Czirfusz Éva* unitárius ifjúságunk két buzgó tagja házasságot kötöttek. Az esketési szertartást Koháry utcai templomunkban *dr. Jakab Jenő* lelkész végezte. Az ifjú házaspárnak gratulálunk és frigyükre Isten áldását kérjük.

H Í R E K

Lapunk kedves olvasóinak Istentől áldott karácsonyi ünnepeket és boldog újévet kívánunk.

Veres Pált az Állami Egyházügyi Hivatal osztályvezetőjét: a Népköztársaság Elnöki Tanácsa a „Szocialista Munkáért” érdeméremmel, Papp János főelőadót pedig a „Munka Érdemérem”-mel tüntette ki. A kitüntetetteknek egyházunk elnöksége jókívánságait tolmácsolta. Mi is örömmel gratulálunk.

Egyházunk közgyűlése október 24 és 25. napjain zajlott le Koháry utcai templomunkban. A közgyűlésen az Állami Egyházügyi Hivatal képviselőjében Papp János főelőadó jelent meg.

Dr. Gálfalvi István főgondnok elnöki megnyitójában elsősorban is az Állami Egyházügyi Hivatalnak mondott köszönetet egyházunkkal szemben tanúsított megértéséért. „Igyekezünk problémáinkat a béke és szeretet jegyében megoldani, mert csak így bizonyíthatjuk be, hogy egyházunk és hazánk békeszerető hű gyermekei vagyunk” — fejezte be nagy tetszéssel fogadott beszédét a főgondnok.

A közgyűlés üdvözlő iratot intézett Dobi Istvánhoz, a Magyar Népköztársaság Elnöki Tanács elnökéhez, Nagy Imréhez, a Minisztertanács elnökéhez és Horváth Jánoshoz, az Állami Egyházügyi Hivatal elnökéhez.

Szavazati joggal ruházta fel a közgyűlés a tb. tisztségviselőket, majd megerősítette Berde Lajos budapesti; Botykai József dunapataji tb. keblitanácsossá és Simon Andrásnak pestszentlőrinci tb. gondnokká választását.

Elhatározta továbbá a Közgyűlés az Egyház és Vallástudományi Bizottság újjászervezését, valamint ennek keretében Unitárius Irodalmi Munkaközösség szervezését is.

Nagy figyelemmel hallgatta meg a Közgyűlés a püspöki helynök és a Köri Tanács évi jelentését.

A választások során megválasztották az Egyházköri Tanács 12 tagját, az Állandó Vegyes Bizottság enökévé Ferencz József afiát, a budapesti egyházközség gondnokát, valamint a bizottság nyolc tagját. Ismét megválasztották: közügyigazgatóvá: Bencze Márton lelkész afiát, jogtanácsossá: dr. Kozma Jenőt, számvevővé: Simon András és pénztárnokká: Miklós Károly afiait. Megválasztott afiainak örömmel gratulálunk.

A Közgyűlés alkalmával tartott istentiszteleten Pethő István, egyházi főjegyző teljesített szószéki szolgálatot, aki magasszárnyalású beszédben elevenítette fel Servet Mihly emlékezetét.

A Közgyűlés Bencze Márton közügyigazgató áhíthatos imájával ért véget.

R. Filep Imre hódmezővásárhelyi lelkészt nevezte ki dr. Csiki Gábor püspöki helynök a budapesti egyházközség egyik rendes lelkészi állására. Az ünnepélyes beiktatás november 14-én folyt le Koháry utcai templomunkban. A zsúfolásig megtelt templom közönsége előtt Pethő István egyházi főjegyző olvasta fel az új lelkészi kinevezési okíratot, majd dr. Csiki Gábor püspöki helynök mondotta el nagyhatású beiktató beszédét. A beiktató beszéd után az új lelkész mély gondolatokban gazdag beköszöntő beszéddel foglalta el a szószéket. — Istentisztelet után, — amelynek áhíthatos hangulatát nagyban emelte Tordai Tiborné művészi énekszáma, — díszközgyűlés következett, amelyet dr. Lázár János gondnok meleg

üdvözlő szavakkal nyitott meg. — Azután kezdetét vette az üdvözlések hosszú sora. Dr. Gálfalvi István főgondnok az egyházi főhatóság és az egyetemes egyház nevében, dr. Szent-Iványi Árpád gondnok a budapesti egyházközség, Vadadi Albertné a keblitanácsosok, Pethő István egyházi főjegyző a lelkészkar, Szolga Ferenc dunántúli lelkész a baráti kör, Bencze Márton lelkész a Duna-Tiszaközi szórványegyházközség, Huszti János a pestszentlőrinci, Boros Aron a hódmezővásárhelyi, Szathmári Miklós a szegedi leányegyházközség nevében, valamint Tófalvi Sándor budapesti presbiter üdvözölték az új lelkészt, aki megható szavakkal köszönte meg az üdvözléseket. A díszközgyűlést Ferencz József gondnok zárta be, majd a gyülekezet elénekelte a Himnuszot. — A templomi ünnepélyt szeretetvendégség követte, melyen rendkívül nagy számban vettek részt a gyülekezet hívei és az új lelkész tisztelői, akik nagy szeretettel vették körül és elhalmozták jókívánságaikkal a fiatal lelképásztort. — A budapesti egyházközség hívei nagy várakozással és jogos reménységgel tekintenek R. Filep Imre működése elé. A kiváló képességekkel megáldott lelképásztort mi is atyafiságos szeretettel üdvözljük és új munkaterületén megkezdett működésére Istennek gazdag áldását kérjük.

Dr. Jakab Jenő kocsordi lelkészt nevezte ki, dr. Csiki Gábor püspöki helynök az R. Filep Imre budapesti lelkésszé történt kinevezésével megüresedett hódmezővásárhelyi lelkészi állásra. Az új lelkészt december 6-án iktatta be ünnepélyes keretek között új állására a püspöki helynök. A beiktató ünnepségről későbbben részletesebben fogunk beszámolni. Dr. Jakab Jenőnek eddig kifejtett lelképásztori működése biztosítékot nyújt arra nézve, hogy új munkaterületén továbbra is igaz buzgósággal fogja egyháza javát és a mi igaz Istenünk dicsőségét szolgálni. Új állásában mi is melegen üdvözljük és munkásságára a Mindenható áldását kívánjuk.

Halottaink: Nagy Árpád budapesti egyházközségünk áldozatkész presbitere, Gáthy Fülöpné, a közelmúltban elhunyt Gáthy Fülöp afia özvegye, dr. Szentmihályi Lászlóné Pákei Márta, néhai Pákey Lajos nagynevű tervező építőművésznő leánya, dr. Papp Antalné Iszlai Margit, unitárius női társadalmunk egyik legbuzgóbb, szelídlelkű, jóságos tagja, néhai Iszlai Márton, kiváló egyházi zeneszerzőnk leánya, Borbély Albert budapesti egyházközségünk egykori buzgó presbitere, dr. Ádám Dénes Budapesten elhunytak.

Dr. Jakab Jenő hódmezővásárhelyi lelkészünk édesanyja, aki nagy műveltségével és kedves derűs egyéniségével osztatlan szeretetnek örvendett, Kocsordon meghalt. Áldás emlékükre.

[Dr. Ferencz József,] közjegyző, néhai nagynevű püspökünk fia, erdélyi egyházunknak évtizedeken keresztül volt jogtanácsosa, kolozsvári iskolánk és teológiánk egykori felügyelő gondnoka, az erdélyi jogásztársadalom egyik legkiválóbb tagja Kolozsvárott elhunyt. Az elhunytban Ferencz József budapesti egyházközségünk gondnoka nagybátyját gyászolja. Áldott az igazak emlékezőte.

UNITARIUS ÉLET

Laptulajdonos a Magyarországi Unitárius Egyházkör.

Felelős szerkesztő és kiadó: Gábor.

Ferencz József

Budapest

I. Attila Krt. 12.

3.

Nyomta:

Sándor igazgató